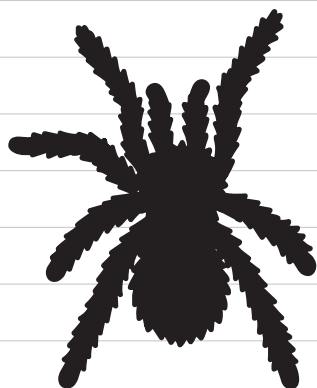

Egy ropi NAPLÓja *LÉPJÜNK LE!*

NEMZETKÖZI
BESTSELLER

Jeff Kinney

JEFF KINNEY EGYÉB KÖNYVEI:

Egy ropi naplója

Egy ropi naplója: Rodrick a király

Egy ropi naplója: Az utolsó szalmaszál

Egy ropi naplója: Kutya egy idő

Egy ropi naplója: A rideg való

Egy ropi naplója: Négy fal között

Egy ropi naplója: A harmadik kerék

Egy ropi naplója: Pechszéria

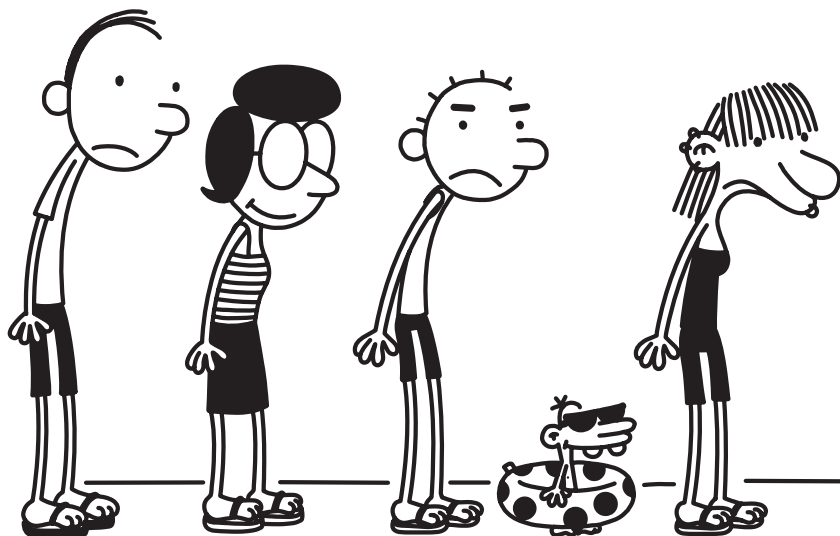
Egy ropi naplója: A nagy kiruccanás

Egy ropi naplója: Régi szép idők

Egy ropi naplója: Dupla para

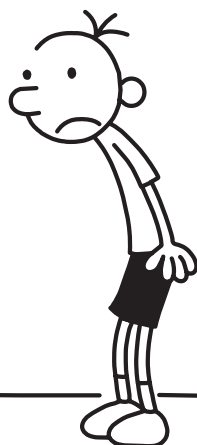
Egy ropi filmes naplója: Greg Heffley meghódítja Hollywoodot

Csináld magad Ropi-napló

Egy ropi NAPLÓja *LÉPJÜNK LE!*

Jeff Kinney

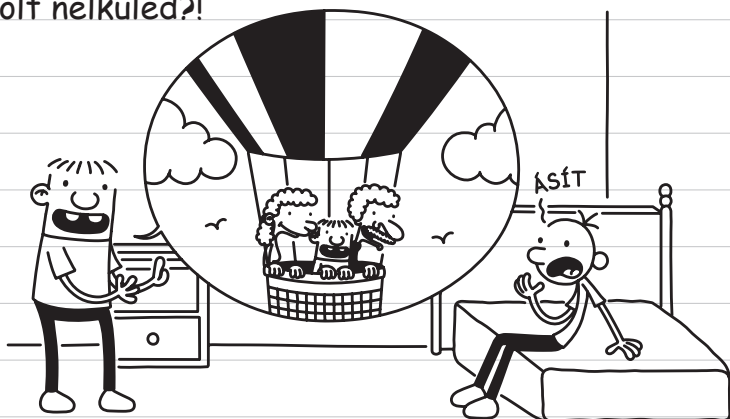
Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, 2017

ANNIE-NEK

DECEMBER

Vasárnap

Amikor valaki a legutóbbi utazásáról mesél neked, az a legrosszabb az egészben, hogy úgy kell tenned, mintha ÖRÜLNÉL, hogy milyen jól érezte magát. Pedig kit érdekel az, hogy másnak milyen jó volt nélküled?!

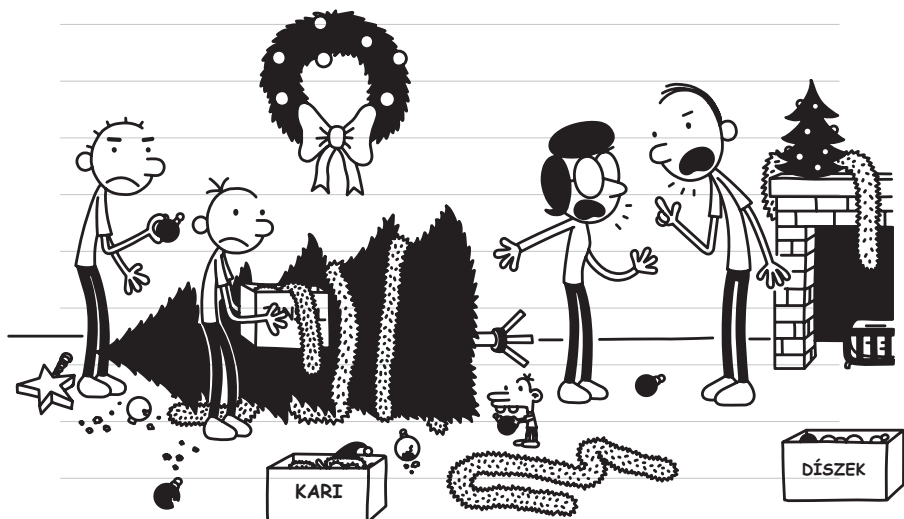
Ha már mesélnek, meséljenek olyan sztorit, ahol valami BALUL sült el, mert akkor legalább nem érzem, hogy de kár, hogy nem voltam ott.

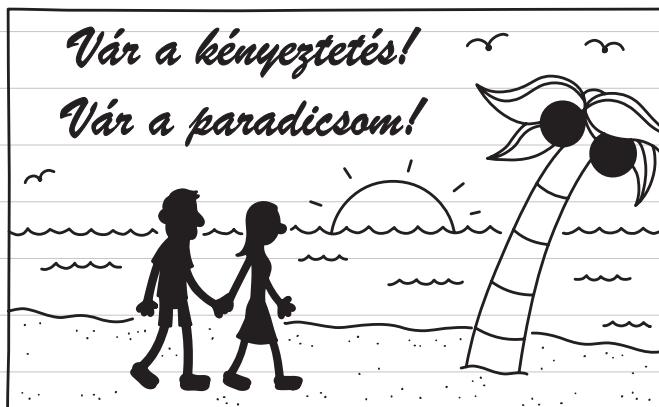
Nemrég mi is elutaztunk valahová, és most jöttünk meg, de hidd el nekem, ha TEHETTEM VOLNA, inkább itthon maradok. De nem volt választásom.

Pár hete ez az út még tervben sem volt! Tök normálisan telt-múlt a december, én meg készültem a karácsonyra.

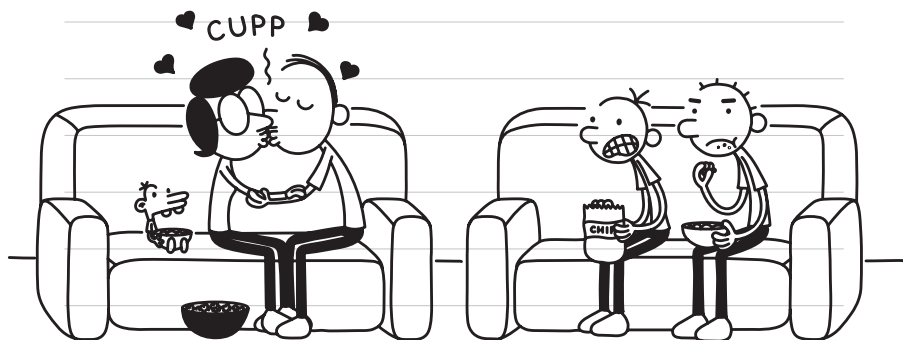
Anyáék viszont totál ki voltak idegileg, mert BAROMIRA el voltunk maradva a karácsonyi előkészületekkel. Semmi sem úgy állt, ahogy kellett volna.

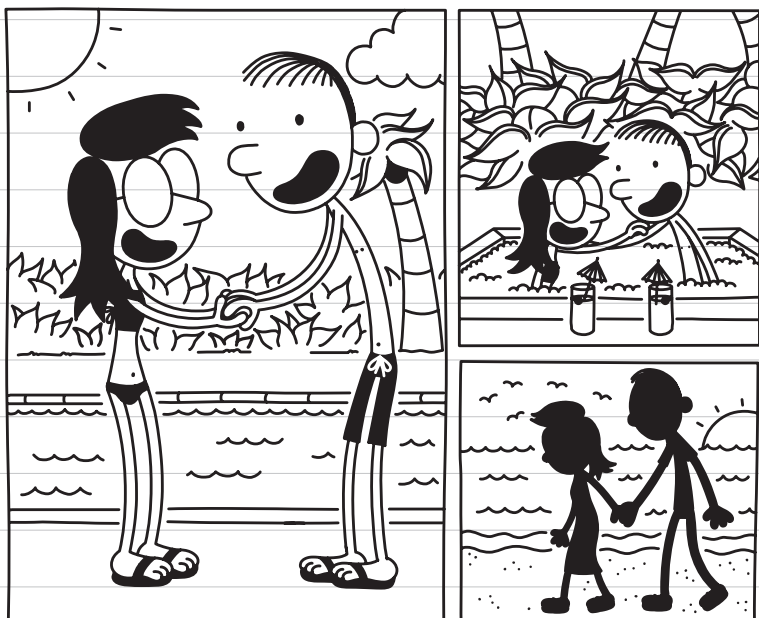
Szerintem karácsonyig még simán összekaphattuk volna magunkat, de ekkor jött egy tévéreklám, ami FENEKESTÜL felforgatta az ünnepeket.

A reklám egy Isla de Corales nevű helyet hirdett. Anyáék ott voltak az ősidőkben nászúton. Ezt onnan tudom, hogy valahányszor azt a helyet reklámozzák a tévében, anyáék tiszta nyali-fali üzemmódba kapcsolnak.

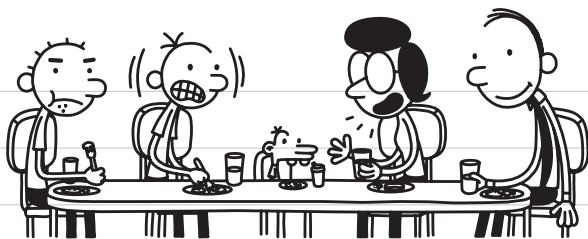

Nem szívesen gondolok arra, milyenek voltak anyáék mielőttünk. És nem is gondolnék soha, HA anya nem venné elő minden évben az évfordulójukon a nászutas fotóikat.

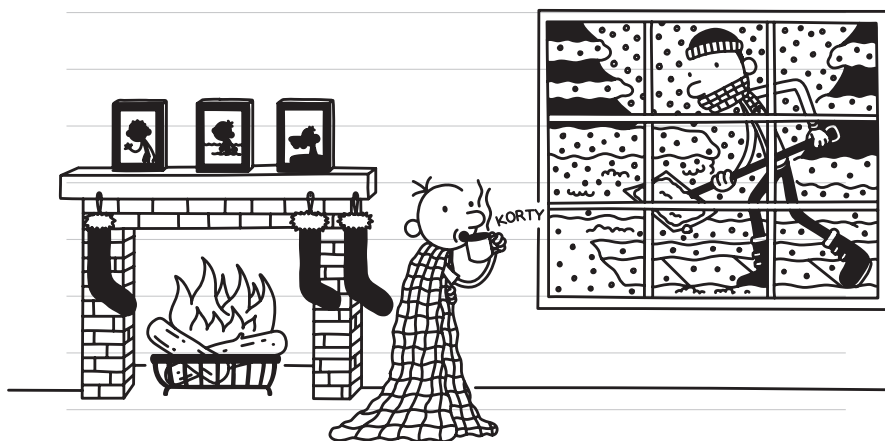
A reklámot követő napon anya és apa bejelentést tettek: idén NEM karácsonyozunk, helyette inkább elmegyünk az Isla de Coralesre vakációzni.

Mikor megkérdeztem, hogy jutnak majd el az ajándékaink a hotelbe, anya azt mondta, az UTAZÁS maga az ajándék!

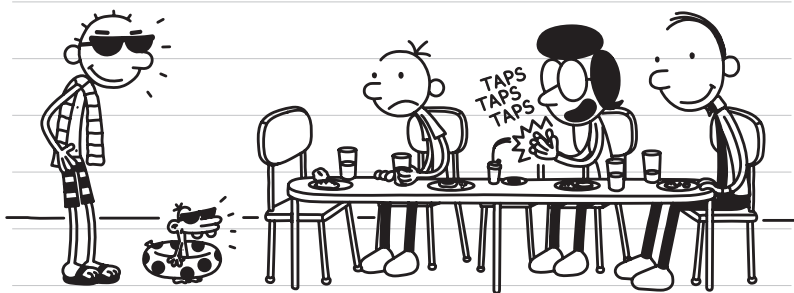

Nekem ez BORZALMAS ötletnek hangzott, és meglepett, hogy apa rábólintott. Nemigen szereti szórni a pénzt, márpedig egy ilyen út nyilván egy VAGYONBA kerül. Ő csak annyit mondott, hogy unja már a hideget, szeretne valami meleg helyre menni.

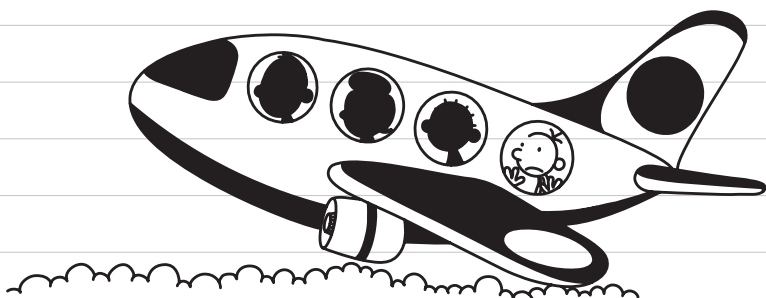
Nekem személy szerint semmi bajom a hideggel. Sőt: minél rosszabb kint az idő, én általában annál boldogabb vagyok.

Gondoltam, majd Rodrick és Manny segítenek észhez téríteni anyáékat, de TŐLÜK aztán hiába vártam a segítséget.

Így aztán meg kellett békélnem a gondolattal, hogy idén ugrott a normális karácsony. De legjobban az zavart, hogy REPÜLŐVEL kellett mennünk. Én ezelőtt még sosem repültem, és nem nagyon akaródzott egy hatalmas fémtartályba zárni magam.

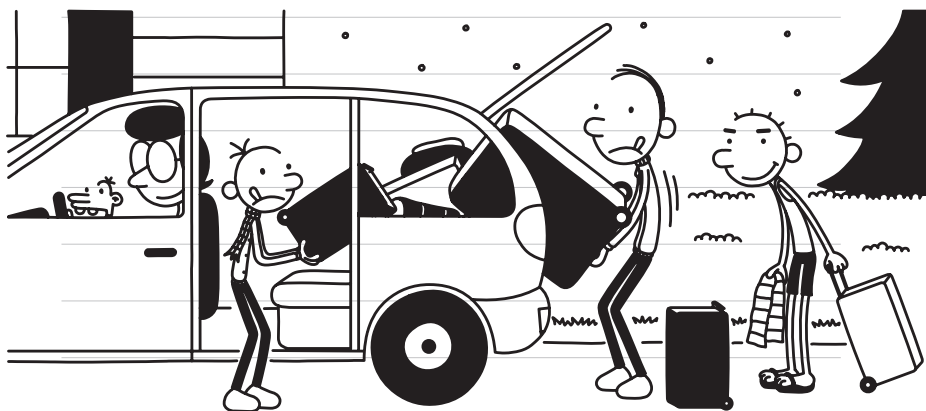
A TÖBBIEKET viszont nem zavarta a dolog, úgy-
hogy két héttel később, ahelyett, hogy a fát díszí-
tettük volna, meg kandallótűz mellett karácsonyi
filmeket néztünk volna, mi bepakoltuk a bőröndje-
inket, és elindultunk valami szigetre.

Hétfő

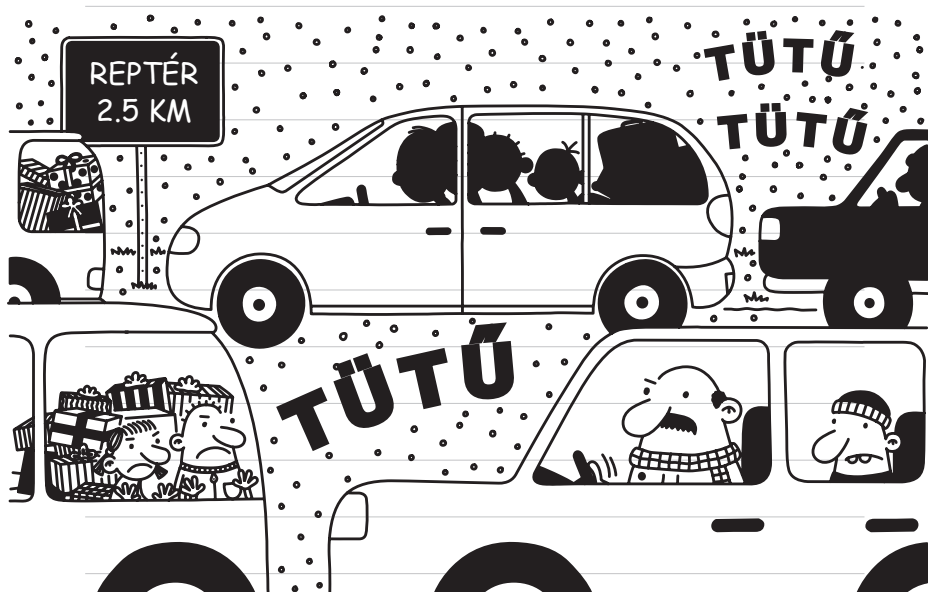
Szenteste napján reggel nyolc körül indultunk.

Apa eléggé sürgetett minket, mert ő a szíve sze-
rint egy órával KORÁBBAN indult volna, de anya
azt mondta, ugyan, ennyi idő is bőven elég kiérni
a reptérre.

Úgy kábé mínusz hat fok volt kint, de Rodrick már
a trópusokhoz öltözött.

Kisült, hogy apának volt igaza, és hamarabb el kellett volna indulnunk. Mint megtudtuk, a december 24. az év egyik legforgalmasabb napja, és az utak TELE VOLTAK rokonlátogatóba tartó autósokkal. Nem volt igazán karácsonyi a hangulat a dugóban.

Csak rontott a szitun, hogy egyszer csak elkezdett HAVAZNI. Utána már csak lépésben haladtunk. Anyáék veszekedni kezdtek, hogy miért nem indultunk korábban, és apa emiatt majdnem nem hajtott le időben a pályáról. Három sávon kellett átvágnia, ami jó trükkös azért.

A reptérnél aztán tele volt a főparkoló, úgyhogy az egyik távolabbi parkolóban kellett megállnunk. Apa azt mondta, kitesz minket a csomagokkal, aztán utánunk jön busszal, miután leparkolt.

A bejárat előtt azonban teljes volt a KÁOSZ. Lehúzódtunk, hogy kipakoljunk, de a rendőrök kocsinként csak fél percet hagytak erre. Ettől persze csak még nagyobb lett a fejetlenség.

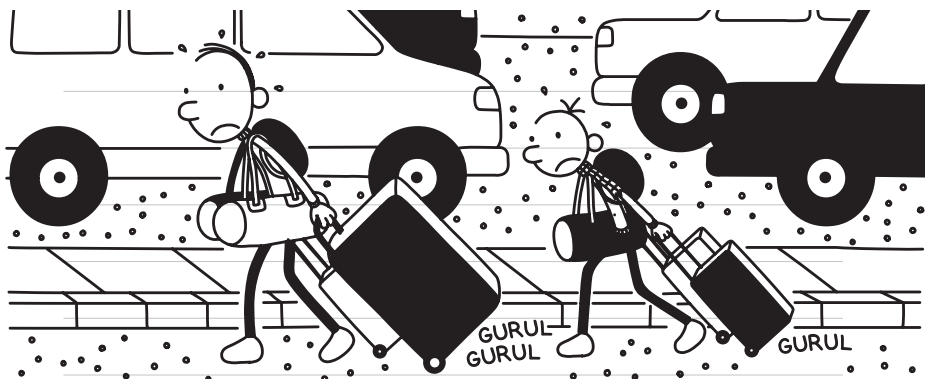
Én a kocsiban maradtam apával, hogy segítsék _____
neki majd elhozni a csomagokat, amiket nem tud-
tunk kirakni. Azért nem Rodrick maradt, mert ő _____
nagyon nem a tundraidőhöz volt öltözve. _____

Jó nagy mákja is volt. Mikor ugyanis a parkoló-
hoz értünk, apa nem érte el a jegyet az ablakból,
ezért megkért, hogy szálljak ki, és vegyem el. _____

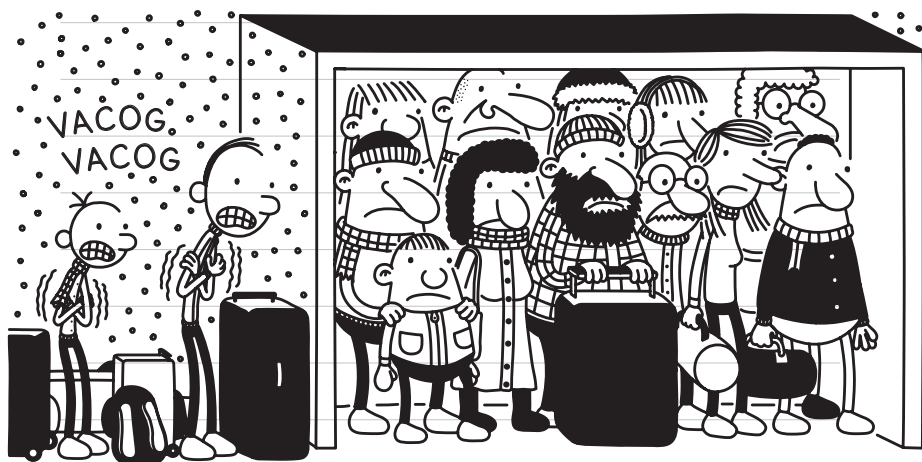
Pechemre nem vettem észre, hogy az én oldala-
mon van egy hatalmas latyaktócsa, és egyenesen
beletoccsantam. _____

Miután leparkoltunk, elvonszoltuk a bőröndjeinket
a legközelebbi reptéri buszmegállóhoz. Nagy buli
volt, mondhatom. _____

A menetrend szerint a terminálba menő reptéri busz tízpercenként jár. Nekünk nem jutott hely a megállóban, ezért kint kellett várakoznunk a jéghidegben.

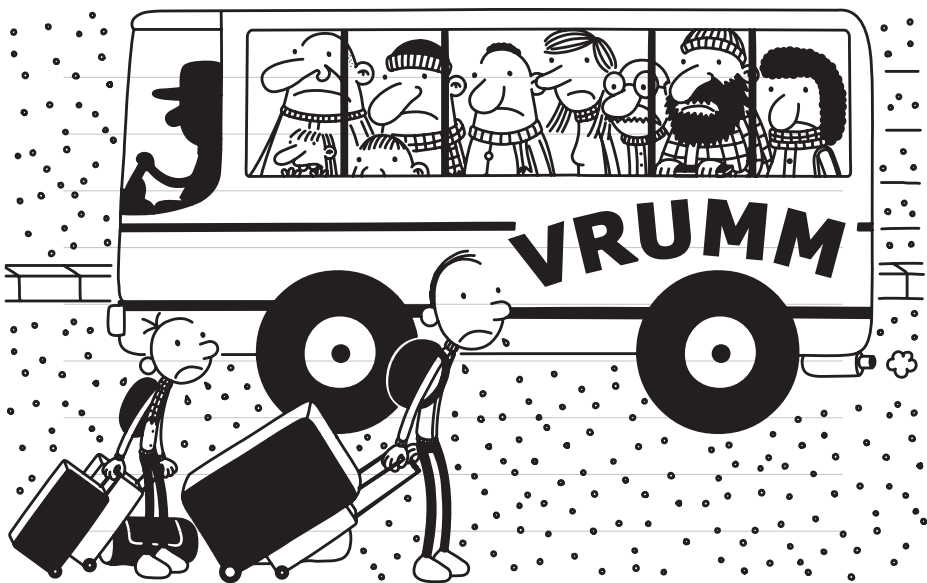
Húsz percig vártuk a buszt hiába, és közben apa egyre idegesebb lett. Azt mondta, induljunk el inkább GYALOG a terminálhoz, ami úgy másfél kilométernyire volt.

Próbáltam volna meggyőzni apát, hogy várjunk még egy picit, de már épp készült jéggé fagyni a zoknim, és nem akartam, hogy lefagyjon a lábujjam.

Alig tettünk meg harminc métert, mikor a reptéri busz befordult a parkolóba. Integettünk a sofőrnek, hogy álljon meg, de ő egy szó nélkül elhúzott mellettünk.

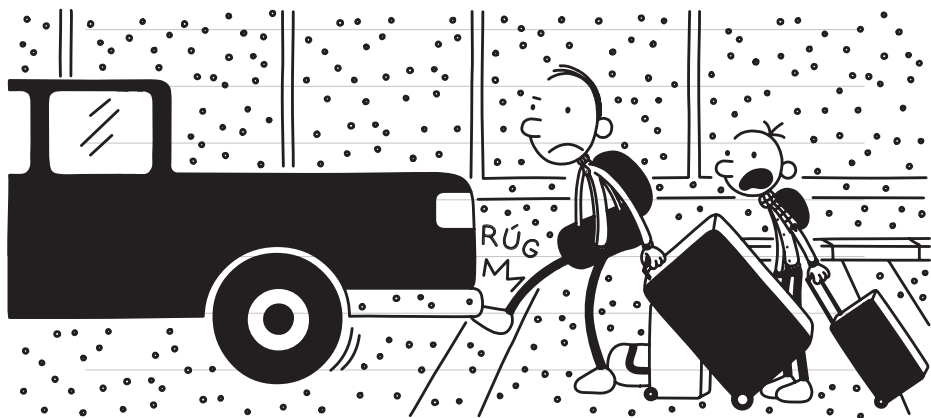
Így aztán VISSZAROHANTUNK a megállóba, de pont sikerült lekésnünk a buszt.

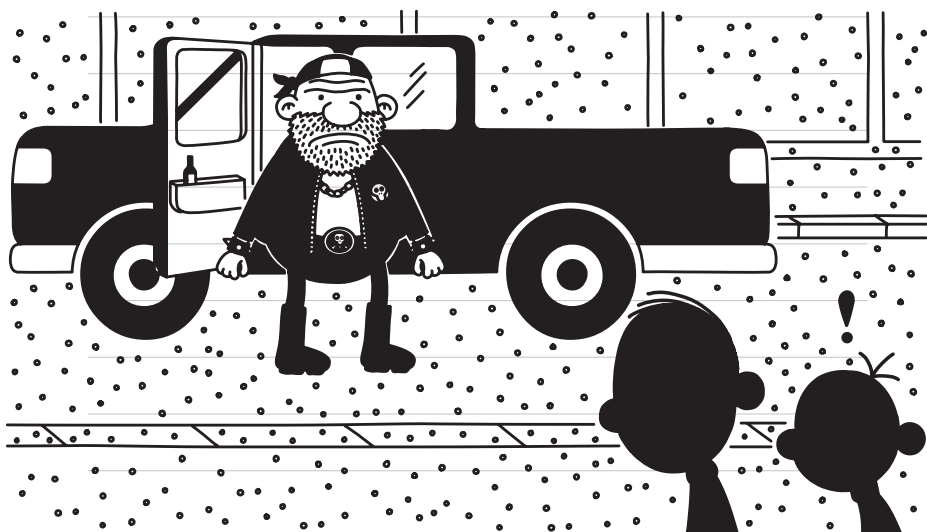
Apa eddigre már nagyon parázott, hogy le fogjuk késni a gépet. Én mondtam, hogy szerintem nem is lenne olyan SZÖRNYŰ, ha lekésnénk, de ő hallani sem akarta a mondandómat.

Mire a terminálhoz értünk, mindketten csuromvizek és cefetül bosszúsak voltunk. Így aztán mikor egy platós kocsi majdnem elütött minket egy kanyarnál, apa nem fogta vissza magát.

Ettől jól bepöccent a SOFŐR is, ezért megállt és kiszállt a kocsijából.

Mielőtt a fickó kérdőre vonhatott volna minket, gyorsan elrohantunk, és elbújtunk néhány ácsorgó ember közé a járdán.

Apa azt mondta, az eset tanulsága az, hogy sosem szabad elveszíteni a fejünket, mert akkor butaságokat csinálunk. Én viszont EGÉSZ MÁS tanulást vontam le: azt, hogy ha egy Heffley pácba kerül, kalap-kabát ELMENEKÜL!

A többiek a terminál bejáratánál vártak minket. Anya azt kérdezte, mi tartott ilyen sokáig, apa meg tőle azt, hogy miért nem álltak be a sorba, és foglalták a helyet.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

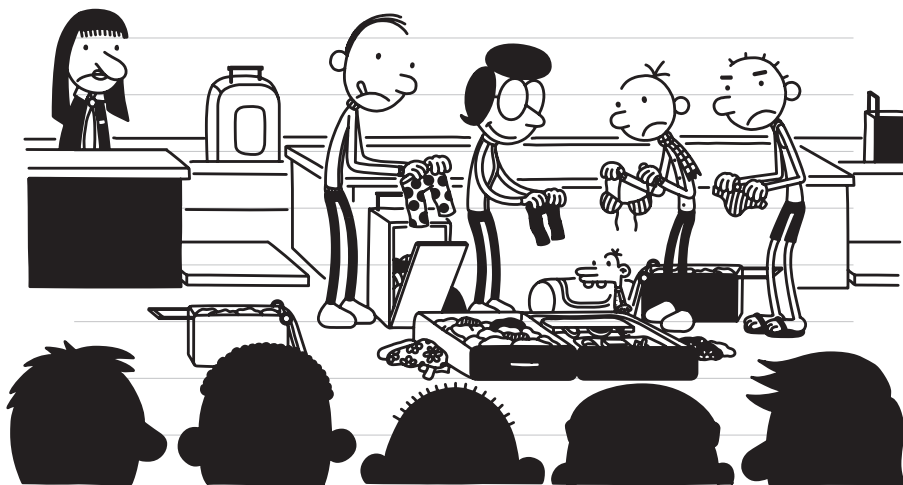
Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Húsz percig álltunk sorba a becsekkolásnál. Mikor aztán apa a mérlegre tette a bőröndünket, az arc a pultnál azt mondta, túl nehéz, ezért felárat kell fizetnünk érte.

Erre apa azt mondta, a légitársaság már így is eleget nyúlt tőlünk, ő egy VASAT sem fizet. Így aztán kivettünk pár ruhát a nagybőröndből, és áttöfködtük őket a kézipoggyászunkba.

Mire mindent elrendeztünk, már csak fél óránk volt a kapunyitásig. A biztonsági ellenőrzésnél azonban ISZONYAT tömeg volt.